

[Arbejdsministeren.]

og forsørgerne. For øvrigt gælder det for de unge, at de måske ofte har godt af at komme i et helt andet miljø.

Så kunne man spekulere på, om man måske kunne bruge loven om ikke-faglærtes uddannelse. Det håb vil jeg ikke slippe, men jeg vil tro, at vi skal have en indkøringsperiode for den nye lovgivning, der skal vise, om der er plads for de unge, om der er plads ikke alene uddannelsesmæssigt, men også arbejdsmæssigt, hvis vi har behov for det. Derfor tror jeg — og det er også derfor, jeg har foreslået det — at vi må bevare denne lov 3-4 år endnu, måske længere, det ved jeg ikke, men i hvert fald så længe, at vi ser, om den ny lovgivning, vi laver, kan skabe de rammer for ungdommen, som vi har brug for. Dét er jeg i øvrigt enig med de ordførere, der var inde på dette spørgsmål, at vi nok skal gøre noget mere for, at kommunerne i højere grad, end tilfældet har været, kommer ind i de opgaver.

Det ærede medlem hr. Peter Larsen var inde på spørgsmålet om erstatning for rejseudgifter, for de unge, der skal på kursus. Jeg vil gerne drøfte det i udvalget, men jeg vil her offentligt gøre opmærksom på, at der er en sammenhæng med en anden bestemmelse her, for øvrigt den eneste, som det kommunistiske medlem gik imod; det er henvisningsbestemmelsen. Dét har vi det sådan nu, at hvis der kan anvises en person arbejde, som han kan udføre, skal han tage det, ellers mister han sin arbejdsløshedsunderstøttelse. Ifølge den gældende ungdomslov kan vi til en sådan ung person, der har gået længe ledig, sige: du skal rejse på den og den skole, for dér har vi noget arbejde til dig, og hvis du ikke gør det, kan du ikke vente offentlig hjælp, heller ikke understøttelse. Det, vi nu foreslår, er, at vi i højere grad gør disse ungdomsskoler til uddannelsesanstalter, lægger mindre vægt på almindeligt legemligt arbejde, men lægger større vægt på undervisningen, og så er det, vi har tilladt os at sige: når vi kan henvise dig til en undervisning, der giver dig chance for fremover at klare dig i erhvervslivet, så skal du tage det, ellers kan du ikke få den offentlige hjælp. Det er det, vi har sagt. Hvis vi så henviser en sådan person til en skole eller

et kursus, kan vi dog ikke godt stille ham i den situation, at han ikke kan betale rejsen, og man vil derfor se, at disse to ting hænger sammen, henvisningsbestemmelsen og bestemmelsen i § 10, stk. 1, om rejsegodtgørelse. Vi kan naturligvis lave en tommelfingerregel eller sådan noget. I øvrigt vil jeg gerne drøfte spørgsmålet i udvalget.

Til slut vil jeg gerne sige til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, at de ikke-faglærte kvinder inden for rammen af denne lovgivning har samme chancer som de ikke-faglærte mænd, hvis deres fag sammen med deres arbejdsgiver eller en enkelt fabrik sammen med de kvinder, som er ansat dér, vil hjælpe dem til at uddanne sig på et kursus efter de regler, der gælder. Det kan de gøre, og hvis de vil danne brancheudvalg efter samme regler som mændene, kan de også gøre det. Jeg vil gerne have det sagt, for jeg vil ikke have, at det står sådan, at jeg har lavet en forskelsbehandling, tværtimod, ikke-faglærte kvinder og mænd er her fuldstændig ligestillede.

Jeg vil endvidere gerne sige til den ærede kommunistiske ordfører, at det ikke kan nytte, at man står og manøvrerer med det spørgsmål, om en uddannelse nu er til fordel for arbejdsgiverne eller ikke; det reelle er dog, at jo bedre vor arbejdskraft er egnet til produktion, jo større fordel har arbejdskraften selv. Jeg håber, det vil være os muligt at lave en god lov; vi har brug derfor for de mange ikke-faglærte personers skyld og også af hensyn til erhvervslivet.

Axel Kristensen: Jeg er ked af, at den højtærede minister gik så langt ind i diskussionen, at han tvinger mig til at svare. Jeg har udtalt mig med uhyre forsigtighed netop for at undgå en diskussion om disse ting.

Den højtærede minister angriber på en vis måde arbejdsgiverne og siger: hvorfor er der ikke sket noget, hvorfor har de ikke gjort noget? Vi er under en udviklings lov. For ikke så forfærdelig mange år siden var det ikke påkrævet og nødvendigt i det omfang, det er det nu. Der er gjort en uhyre stor indsats for at uddanne folk til at klare de opgaver, der foreligger, og de er jo blevet klarere. Mange industrier kender til,